

„Christopher Moore sok szerzővel ellentétben egyedülálló módon szövi tele szellemes humorral magvas gondolatait, leírásait és könnyed párbeszédeit, s teszi mindezt anélkül, hogy megtörné a történet lendületét, vagy felhígtaná azt.”

Deni Edwards

„Élményszámba menő kalandra invitálja az olvasót...
A neccharisnyás papnő pajzán szigete könnyedebb, mint a tovaszálló fuvallat,
egyszerre gyönyörködtet és hátborzongat.”

Columbus Dispatch

„Blőd humor, ami észrevehetetlenül vegyíti az őrületet a bődülettel...
Függőséget okozó idiótaság.”

USA Today

„*A neccharisnyás papnő pajzán szigete* egy nyers, formabontó, vicces és mindenekeelőtt csodálatos regény arról, hogy higgyünk valamiben, még akkor is, ha csak mi vagyunk képesek helyesen cselekedni.
Christopher Moore mesterien ír olyan történeteket, melyek egy időben ültetnek el az olvasó fejében hatásos üzeneteket, ugyanakkor mégsem akarják megtéríteni.”

Blog Critics

„Moore modern, trollkodós, beszédes hangnemben ír. [...] Még a legszerencsétlenebb főszereplőit is imádni lehet.”

Green Man Review

A szerző eddig megjelent művei az Agave Könyvek gondozásában:

Biff evangéliuma
A leghülyébb angyal
Mocskos meló
Vérszívó démonok
Totál szívás
Csak egy harapás
Prérifarkas blues

CHRISTOPHER MOORE

A NECCHARISNYÁS PAPNŐ PATZÁN SZIGETE

agave
könyvek

Christopher Moore: Island of the Sequined Love Nun

Copyright © Christopher Moore, 1997

Hungarian translation © Pék Zoltán, 2012

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Christopher Moore: Island of the Sequined Love Nun

William Morrow, an imprint of HarperCollins Publishers, 2004

Fordította: **Pék Zoltán**

ISBN: 978 61 5527 202 8

Agave Könyvek

Felelős kiadó: Varga Bálint, Meznerics Gergely

A borítót és a kötetet tervezte: Kuzskó Rajmund

Felelős szerkesztő: Csurgó Csaba

Szerkesztő: Csurgó Csaba

Korrektor: Boncz Éva

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. 2012-ben –

Felelős vezető: Pogány László igazgató

Műfaj: humor

Christopher Moore
A NECCHARISZNÁS PAPNÓ PAJZÁN SZIGETE

I. rész
A FÓNIX

1.

A kannibálfa

Tucker arra ébredt, hogy kókuszrostból font kötélén lóg egy kenyérgyümölcsfáról. Fejjel lefelé lógott majd' két méter magasan a homok felett, valami hámban, keze-lába szorosan összekötve. Megemelte a fejét, hogy körül tudjon nézni. Kókuszpál-mákkal szegélyezett fehér homokos tengerpartot látott, kókuszdióhéjból rakott tüzet, egy pálmaviskót és fehér korallkavicsos ösvényt, ami a dzsungelbe vezetett. A panorámát egy bennszülött vénember vigyorgó barna képe egészítette ki.

A bennszülött felemelte karomszerű kezét, és megcsípte Tucker arcát.

Tucker felvisított.

– Nyamm – mondta a bennszülött.

– Ki maga? – kérdezte riadtan Tucker. – Hol vagyok? Hol a navigátor?

A bennszülött csak vigyorgott. A szeme sárga volt, gubancos haja tele madár-tollal, fekete fogait hegyesre reszelte. Leginkább egy sörhasú csontvázra hasonlított, ami megviselt bőrkárpitot kapott. Bőrét redős rózsaszín hegek díszítették, a mellkasán apróbb sebhelyek egy cápa alakját rajzolták ki. Ruházatát egyetlen ágyékkötő képezte, amit valami növényrostból fontak. Az ágyékkötő derekából egy cseppet sem biztató bozótvágó meredt ki. A bennszülött megpaskolta Tucker arcát hamuszín, kérges tenyerével, majd sarkon fordult és elindult, lógva hagyva vendégét.

– Várjon! – kiabált utána Tucker. – Engedjen le! Van pénzem. Megfizetem.

A bennszülött vissza se nézve battyogott az ösvényen. Tucker nekifeszült a hámnak, de csak annyit sikerült elérnie, hogy lassan forogni kezdett. Forgás köz-ben viszont megpillantotta a navigátort, aki pár lépésnyire lógott eszméletlenül.

– Hé! Élész még?

A navigátor meg sem moccant, de Tucker annyit látott, hogy lélegzik. – Hé, Kimi, ébresztő! – Semmi.

Megpróbálta kiszabadítani a csuklóit, de a kötél még inkább rászorult. Pár perc elteltével kimerülten feladta. Pihegve nézett körül, hátha valamit megért ebből a rémálomból. Miért lógatta fel őket a bennszülött egy fára?

Látótere szélén mozgást észlelt: egy nagy barna rák lógott a farkánál fogva egy közeli ágon, és küszködött. Tessék, itt a válasz: fellógatták őket, mint a rákot, hogy frissek maradjanak mindaddig, amíg elfogyasztásra nem kerülnek.

Tucker elképzelte, hogy a bennszülött fekete foga átlukasztja a bőrét, és egész testében megborzongott. Próbálta rávenni elméjét, hogy fókuszáljon a menekülésre, mielőtt a bennszülött visszatér, de az fittyet hányt rá, és inkább fejest ugrott a megbánás és kételkedés tengerébe, azt a pontot keresve, ahol a világ ellene fordult, és fellógatta erre a kannibálfára.

Mint élete ballépéseinek zöme, ez is egy bárban történt.

A seattle-i reptér Holiday Innje tele volt vadászölddel, rézkorlással és tölgyfa lambériával. Ha nincs a bárpult, akár a Macy's férfidivatosztálya is lehetett volna. Hajnali egy volt, a pultos, egy jó húsban lévő, középkorú hispániai nő poharakat törölgetve várta, hogy az utolsó három kuncsaft is elhúzzon, és végre hazamehesen. A bárpult végén egy fiatal nő ült magában, túl rövid szoknyában és túl sok sminkben. Tucker egy üzletember mellett foglalt helyet jó pár székkal arrébb.

– Lemming – közölte az üzletember.

– Lemming? – ismételte Tucker.

Eláztak már rendesen. Az üzletember testes volt, az ötvenes évei végén járt, faszénszürke öltönyt viselt. Arcán és orrán elpattant erek izzottak.

– A legtöbb ember lemming – magyarázta a férfi. – Ezért lesz belőlük csőd-tömeg. Úgy viselkednek, mint azok az öngyilkos rágcsősek.

– De maga persze magasabb rendű rágcsőse – mondta Tucker ravasz-kás mosollyal. Harmincéves volt, nem egészen száznyolcvan centi, klassz szőke séróval és kék szemmel. Matrózkék nadrágot, edzőcipőt és kék-arany váll-lapos fehér inget viselt. Kapitányi kalapja a bárpulton nyugodott egy gin-tonik mellett. Jobban érdekelt a lány a bárpult végén, mint a hadováló üzletember, de nem tudta, hogyan menjen oda anélkül, hogy ne legyen nagyon is nyilvánvaló.

– Nem, de én a lemmingviselkedésemet a kapcsolataimra korlátozom. Három feleség – lengette meg a műanyag koktélpálcikát Tucker orra előtt. – Ameriká-

ban a sikerhez nincs szükség semmi különleges képességre vagy erőfeszítésre. Az ember legyen következetes, és ne csesse el. A legtöbben így buknak meg. Nem bírják annak a nyomását, hogy valóban megszerzik, amit akarnak, úgyhogy amikor azt látják, hogy közel a cél, valamit elcsesznek, nehogy elérjék.

Ez a lemminglitánia egyre kínosabban érintette Tuckert. Négy éve tartott a mázlija, a csaposságtól eljutott a pilótasághoz. – Talán nem mindenki tudja, mit is akar. Talán csak lemmingnek látszanak.

– Á, mindenki tudja, mit akar. Miért, maga talán nem tudja, mit akar?

– Hogyne tudnám – vágta rá Tucker. Ebben a pillanatban hagyni akarta a vérbe ezt a beszélgetést, és még záróra előtt megismerkedni a lánnyal a bárpult végén. Aki már öt perce öt stírölte.

– És mi az? – kérdezte az üzletember. Láthatóan válaszra várt.

– Tovább csinálni, amit csinálok. Boldog vagyok.

Az üzletember a fejét ingatta: – Ne haragudjon, fiam, de nem veszem be. Maga is leugrik a szítrról a többi lemminggel együtt.

– Magának meg motivációs beszédekét kéne tartani. – Tuck a lányra figyelt, aki szedelőzködött, pénzt tett a bárpultra, fogta a csomag cigarettáját, és beletette a retiküljébe.

– Én tudom, mit akarok – mondta a lány.

Az üzletember füstölögve, bosszús-kanos mosolyával fordult felé: – Mit, bogaram?

A lány odament Tuckerhez, és melleit a vállának nyomta. Barna hajának göndör csigái a vállára hullottak, szeme kék volt, orra pedig icipicit ferde, de épp csak hogy. Középről még annyi idősnek se látszott, mint aki bárban alkoholt ihat. A távolból a sok smink öregített rajta. Az üzletember szemébe nézett, mintha Tuckert észre sem venné: – Be akarok lépni a repülőn szexelők klubjába, még-hozzá ma éjjel. Tud ebben segíteni?

Az üzletember Tucker kapitányi kalapjára nézett a pulton, majd vissza a lányra, aztán legyőzötten lassan a fejét ingatta.

A lány még jobban Tucker vállának nyomta magát. – És maga?

Tucker az üzletemberre vigyorgott, majd megvonta a vállát: – Én csak azt akarom csinálni, amit csinálok.

A lány a fejébe nyomta a kapitányi kalapot, és felhúzta Tuckert a bárszékről. Tucker a zsebébe nyúlt pénzért, de a lány máris a kijárat felé rángatta.

Az üzletember intett: – Hagyja csak, fiam, én állom. Csak ne felejtse el, amit mondtam.

– Kösz – mondta Tucker.

Az előtérben a lány azt mondta: – Meadow a nevem. – Előrenézett menet közben, kis, masírozó léptekkel haladt, mintha nem is elcsábítani akarná, hanem terroristaellenes bevetésre vinné.

– Szép név. Én Tucker vagyok. A barátaim Tucknak szólítanak.

A lány most se nézett fel rá. – Van repülőd is, Tuck?

– Tudok egyet. – Mosolygott. Ez király! Csúcs!

– Jó. Vezess be ma éjjel a klubba, és nem kérek érte semmit. Mindig is ki akartam próbálni repülőn.

Tucker megtorpant. – Nem kérsz semmit...? Azt akarod mondani, hogy te...

A lány is megállt, és most először a szemébe nézett. – Te aztán fura alak vagy, mi?

– Köszönöm a bókot. Én is nagyon vonzónak talállak. – Ami igaz is volt.

– Nem erről van szó, vonzó vagy, mármint nem rossz. Csak azt hittem, egy pilóta ennél tökösebb.

– Ez most olyan úrnő-szolga dolog? Lesz bilincs is?

– Nem, az feláras. Csak beszélgetünk.

– Á, értem. – Kezdték kételyei támadni. Délelőtt Houstonba kell repülnie, előtte ráférne egy kis alvás. Csak hát ezt olyan klassz lenne elmesélni a hangárban... Azt persze kihagyja, hogy ő öngyilkos rágcsgáló, a lány meg prosti. E nélkül viszont mi marad a sztoriból?

– Nem kéne most repülnöm. Kicsit berúgtam.

– Akkor menjünk vissza a bárba, és elkapom a barátodat. Rám férne némi zseton.

– Veszélyes lehet.

– Éppen az a lényeg, nem? – mosolygott a lány.

– Úgy értem, igazán veszélyes.

– Van nálam gumi.

Tucker vállat vont. – Hívok taxit.

Tíz perc múlva a nedves kifutón tartottak néhány magángép felé.

– Ez rózsaszín!

– És?

– Rózsaszín géppel repülsz?

Ahogy Tucker kinyitotta az ajtót, és leengedte a lépcsőt, az a csüggesztő érzés vakargatta meg a füle mögött, hogy az üzletembernek a bárban talán igaza lehet.

2.

Azt hittem, ez nemdohányzó járat

A legtöbb repülőgép (főleg ha nem húzza le utasok vagy üzemanyag súlya) olyan siklási képességgel bír, amely bőségesen elegendő a hajtómű nélküli leszálláshoz. Tucker azonban a balítélet csapdájába esett, amit hét gin-tonik okozott, valamint az, hogy Meadow ült az ölében a pilótaülésben. Így utólag most úgy érzi, mégiscsak mondania kellett volna valamit, amikor kigyulladt az üzemanyag szintjét kedvezőtlen fényben feltüntető piros lámpa, de akkorra már Meadow nyeregbe pattant, és ő nem akart udvariatlannak tűnni. A siklopálya túl meredek, a kifutó pedig túl rövid. Egy kis testbeszéddel visszahúzza a kormányt, amit Meadow lelkesedésnek értelmez.

Tucker kicsit alacsonyán viszi le a rózsaszín Gulfstreamet a SeaTacre, egy radar-antenna leszakítja a hátsó kereket, majd a következő másodpercben lekoccolják a kifutót, és Meadow átrepül a kormány felett, neki a szélvédőnek, amiről lecsorog, és eszméletlenül terül el a műszerfalon. A gép szárnyai egyet csapnak – a haldokló flamingó utoljára szabadulni próbál a kátránygödörből –, majd sikítva leszakadnak szikraeső, lángnyelvek és fekete füstgomoly közepette, pörögve távolodnak, végül darabokra törnek a kifutón.

A pilótaülésbe szíjazott Tucker üvölt egy jó hosszút, hogy kiűzze a fejéből a hasadó fém hangját.

A szárnyavesztett Gulfstream úgy csúszik a kifutón, akár egy pokoli bob, olajos füst és alumíniumkonfetti csíkját hagyva maga után. Tűzoltók és mentősök ugranak a járműveikbe, és erednek utána. A hűvös, elemző gondolkodásmód mintapéldájaként az egyik tűzoltó azt mondja társának: – Nincs nagy tűz. Üres lehetett a tartály.

Tucker látja a kifutó közeledő végét: az antennákat, a takaros kék fényeket, egy drótkerítést, amelyeken majd a Gulfstream maradéka rózsaszín srappnellé

forgácsolódik, és egy füves mezőt, ahol nevezett forgács szanaszét szóródik. Fel fogja, hogy a halállal néz nyúl szemet, és azt üvölti – Basszameg! –, eleget téve az Amerikai Szövetségi Repülésügyi Hivatal (hivatalos nyomorítással: FAA) ama előírásának, hogy az utolsó szavakat megőrizze az elszenesedett fekete doboz.

A pilótafülkére hirtelen némaság borul, mintha valaki megnyomott volna egy kozmikus Szünet gombot. Egy férfihang szólal meg: – Így akarsz elmenni?

Tucker a hang felé fordul. Egy szürke pilótaruhás férfi ül a másodpilóta helyén, és láthatóan válaszra vár. Tuck valamiért nem látja az arcát, pedig egyenesen ránéz. – Na?

– Nem – nyögi Tucker.

– Nem lesz ingyen – feleli a pilóta. Aztán nincs ott. A másodpilóta helye üres, megkínzott fém harsogása tölti meg a fülkét.

Mielőtt Tucker fejében megfogalmazódhatnának az ismeretelméleti „Mi a jó kurva élet?” kérdés sallangmentes szavai, a szárnytalan gép áttör az antennákon, a kék fényeken, a drótkerítésen, ki a mezőre, ami szotyakos a harminc napja szakadatlanul pizsmogó seattle-i esőtől. A sár simogatja a törzset, eloltja a szikrákat és lángokat, addig nyalja-falja a gépet, míg az végül megáll. Tuck hallja a megállapodó fém recsegését, a szirénákat, a kialvó KÖSSÉK BE BIZTONSÁGI ÖVÜKET jelzés barátságos csilingelését.

Isten hozta a Seattle-Tacoma Nemzetközi Reptéren. A helyi idő hajnali 2:00, a külső hőmérséklet 18 Celsius-fok, a lábuknál egy ébredező prosti nyöszörög.

A pilótafülkét megtölti az égett vezetékek és az elpárolgott hidraulikus folyadék fekete füstje. Tucker végre levegőt vesz, ami úgy égeti a nyelöcsövét, akár a lefolyótisztító, és ebből logikailag arra következtet, a következő levegővétellel egyelőre érdemes várni. Kikapcsolja az övet, és a sötétben Meadow után tapogatózik, meg is találja a csipkés fűzőt, ami cafatokban a kezében marad. Feláll, a lány fölé hajol, átkarolja a derekát, és felemeli. A lány könnyű, talán ötven kiló sincs, csak éppen Tucker elfelejtette felhúzni a nadrágját meg az alsóját, amik most bilincsként fogják a bokáját. Meginog, hanyatt esik, rá a pilóták ülése közti irányítókonzolra. A konzolból kiáll a fékszárnyvezérlőkar, ami történetesen egy harminccentis acéldarab, a végén nyílhegyszerű műanyag fejjel. Nevezett fej eléri Tuck herezacskójának hátsó részét. Saját és Meadow súlyától rázuhan

a vezérlőkarrá, ami beleszalad a herezacskójába, végig a péniszén, és véresőben bukkan elő.

A fájdalom leírhatatlan. Tuck nem jut levegőhöz, gondolathoz. Csak fülsüketítő fehér és vörös zaj van. Tucker érzi, hogy el fog ájulni, és hihetetlenül örül neki. Elejti Meadow-t, aki azonban tudatánál van annyira, hogy még kapaszkodik a nyakába, és zuhantában lerántja Tuckot a vezérlőkarról, ami megteszi ugyanazt az utat visszafelé is a nemesebb szervén keresztül.

Tucker fel sem fogja, hogy áll, hogy lélegzik. A tüdeje lángol. Ki kell innen jutnia. Átkarolja Meadow-t, és odacipeli a pár lépésnyire lévő zsilipajtóhoz. Kinyitja, az ajtó kilendül, és félúton megáll. Ilyenkor lépcsőként kéne szuperálnia, már amikor a gép a hátsó futóművén áll. Kesztyűs kezek nyúlnak be a nyíláson, és próbálják szétfeszíteni. – Kihozzuk, ne féljen – szól be egy tűzoltó.

Az ajtó visítva kinyílik. Tuck villogó kék és piros fényeket lát, melyek megvilágítják a fekete égből zuhogó esőt. Mintha az eső lángolna. Tuck lélegzik egyet a friss levegőből, azt mondja: – Leszakadt a farkam – és előrezuhan.

3.

Ön elvesztette a bónuszkilométereit

Mint az életben sok mindenben, Tucker a sérülései mértékében is tévedett. Ahogy tolták a sürgősségin, egyre azt kiabálta az oxigénmaszkba – Leszakadt a farkam! Leszakadt a farkam! –, míg egy maszkos orvos nem jelent meg mellette.

– Mr. Case, nem szakadt le a pénisz. Megsérült néhány fontos ér és némileg a barlangos test. Elszakadt továbbá az az ín, ami a pénisz csúcsától az agyhoz fut. – A doktornő lehúzta maszkját annyira, hogy Tucker lássa a vigyorát. – Meg fog gyógyulni. Most megműtjük.

– És a lány?

– Enyhe agyrázkódást kapott, néhány zúzódást, de felépül. Pár óra múlva haza is mehet.

– Ez jó hír. Nekem menni fog, doki? Tudok még... érti...?

– Most nyugodjon meg, Mr. Case. Számoljon vissza száztól.

– Muszáj számolni?

– Miattam szavalhatja a himnuszt is.

– De nem tudok felállni hozzá.

– Akkor számoljon, okostojás.

Amikor Tucker magához tért, az amnézia kódén át saját képét látta egy lángoló rózsaszín repülőre rávetítve. A jelenetet a kozmetikai eladások piramisának matriárkája, Mary Jean Dobbins (a világnak csak Mary Jean) figyelte elszörnyedt arccal. Aztán a kép eltűnt, és egy tökéletes mosolyú férfi arca került a helyébe.

– Híres lettél, Tuck. Belekerültél az *Enquirer*be. – Jake Skye hangja volt, Tuck egyetlen barátjáé, Mary Jean legjobb repülőgép-szerelőéjéé. – Épp jókor zuhantál le, hogy bekerülj az aznap esti kiadásba.

– A farkam? – próbált felülni Tuck. Az ölében mintha egy műanyag strucctojás csücsült volna. A közepéből cső vezetett ki.

A magas, sötét és slampos Jake Skye (eredetere nézve félig apacs, félig kamion-megálló pincérnő) azt mondta: – Fájni fog, de a doki szerint fogod még gyúrni az ipart. – Jake leült Tuck ágya mellé, és kinyitotta a bulvárlapot.

– Ezt sasold meg. Oprah megint lefogyott. Sárgarépa, grépfrút és amfetamin. Tucker Case felnyögött. – És a lány? Hogy is hívták?

– Meadow Malackovitch – kereste meg az újságban Jake. – Baszki, ez az Oprah egy Elvis. Nem unatkozik, azt meg kell adni. Jut eszembe, áthelyeznek Houstonba. Mary Jean rajtad akarja tartani a szemét.

– Mi lett a lánnyal, Jake?

Jake felnézett. – Ne akard tudni.

– Azt mondták, nem lesz baja. Meghalt?

– Rosszabb. Kiakadt. És ha már itt tartunk, az FAA-tól vár rád kint pár pacák, de az orvos nem engedi be őket. Nekem meg fel kéne hívni Mary Jeant, ha már összefüggően tudsz beszélni. De én nem tanácsolnám. Mármint hogy összefüggően beszélj. Ja, és egy rakás riporter is vár. A nővérek tartják őket kint.

– Te hogy jutottál be?

– Hát én vagyok az egyetlen élő rokonod.

– Anyám örömmel hallaná.

– Haver, anyád hallani sem akar rólad. Ezt most szó szerint elbasztad.

– Kirúgnak?

– Az fix. Mázli, ha valaha még fűnyírót vezethetsz.

– Én csak a repüléshez értek. Egy rossz leszállás, és vége?

– Nem, Tuck, a rossz leszállás az, amikor a csomagtartók kinyílnak, és az emberek cucca kiborul. Te lezuhantál. Ha ettől jobban érzed magad, a Gulfstream nélkül nekem se kell dolgoznom minimum fél évig. Sőt talán nem is vesznek helyette újat.

– Az FAA fel fog jelenteni?

Jake Skye az újságot böngészte, hogy ne kelljen Tuck szemébe néznie. – Figyelj, öreg, mit akarsz, hazudjak? Azért jöttem, mert azt gondoltam, jobb, ha

tőlem hallok. Ittál. A gép mellett összetörtél még kábé egymillió értékű SeaTac cuccot. Mázli, hogy nem hagytad ott a fogad.

– Nézz rám, Jake.

Jake leengedte az újságot, és sóhajtott. – Mi az?

– Börtönbe kerülök?

– Mennem kell, haver. – Jake felállt. – Gyógyulj meg. – Elindult.

– Jake!

Jake Sky megtorpant, és visszanézett a válla felett. Tucker látta a csalódottságot barátja szemében.

– Hogy jutott eszedbe?

– Ő beszélt rá – mentegetőzött Tuck. – Tudtam, hogy nem jó ötlet, de nem hagytam békén.

Jake visszament az ágyhoz, és közel hajolt. – Tucker, mi kell, hogy megértsd? Most nagyon figyelj, cimbi, mert ez az utolsó lecke, oké? Miattad nincs munkám. Végre neked kell döntened a saját dolgaiddban. Nem hagyhatod, hogy mindig más mondja meg, mit csinálj. Vállalnod kell már egy kis felelősséget.

– Nem hiszek a fülemnek. Ezt éppen te mondd? Te hoztál be ebbe a szakmába.

– Ahogy mondd. Harmincéves múltál, öreg. Gondolkodj végre. És ne a farkaddal, a fejeddel.

Tucker a kötésre nézett az ölében. – Sajnálom. Sok volt. Mint robotpilótával menni. Nem akartam, hogy...

– Ideje megragadni a kormányt, cimbi.

– Fura dolog történt a zuhanáskor, Jake. Nem tudom, mi volt, hallucináció vagy mi a szar. Volt még valaki a pilótafülkében.

– A kurva mellett?

– Ja. Csak egy pillanatra egy fickó ült a másodpilóta helyén. Beszélt hozzám. Aztán eltűnt.

Jake sóhajtott. – Ebből az ügyből nem tudod kimenteni magad örültségre hivatkozva, Tuck. Sok vért vesztettél, talán az okozta.

– Ez még előtte volt. Amikor még csúszott a gép.

– Tessék. – Jake egy ezüstszín flaskát dugott Tuck párnája alá, aztán megpaszkolta a vállát. – Majd hívlak. – Megfordult és elindult.

Tuck utána szólt: – Mi van, ha angyal volt, vagy hasonló?

– Akkor jövő héten is benne leszel az *Enquirer*ben – felelte Jake az ajtóból.
– Aludj kicsit.

4.

A rózsaszín piramis csúcsa

A kórházon az izgatott várakozás halk moraja futott végig. A riporterek ellenőrizték az elemet a diktafonokban és mobiltelefonokban. Beteghordók és nővérek lebzseltek a folyosókon, hátha megpillantják a hírességet. Az FAA képviselői megigazították nyakkendőjüket és ellenőrizték a mandzsettájukat. Az adminisztráció egyik recepciósja, akinek két eladás kellett a saját rózsaszín Oldsmobile-hoz, besurrant az egyik vizsgálóba, és teleszívta a tüdejét oxigénnel, hogy elűzze azt a szédülést, ami természetszerűleg elfogja az embert, ha a Messiással készül találkozni. Mary Jean érkezése állt a küszöbön.

Mary Jean Dobbinsszal nem érkezett kíséret, testőr vagy egyéb dekoratív pióca, aki általában a hatalommal bíró gazdagokra tapad.

– Isten az én testőröm – mondogatta Mary Jean.

Egy 38-as aranyozott automata Lady Smitht hordott a táskájában, a Clara Barton Emlékmodellt, amit a Konföderáció Lányai ajándékoztak neki az éves „Lincseljük meg Leroyt” pekándiós pite sütésekor, melyet minden Martin Luther King-napon tartanak. (Nem értett egyet a céljaikkal, de a kozmetikumok eladásában profik voltak. Ha a déli államok nem fognak újra felemelkedni, az nem az alapozás hiánya miatt lesz.)

Ahogy ezen a napon belépett a kórház halljának ajtaján, Mary Jeant egy magas, ragadozószzerű nő kísérte fekete öltönyben, amely éles kontrasztban állt Mary Jane puha pasztelkkék összeállításával, amihez persze tökéletesen illett a táska és a magas sarkú. „Az erő és a nőiesség nem zárják ki egymást, hölgyeim.” Hatvanöt éves volt, idősödő, de elegáns. A sminkje minőségileg és mennyiségileg is tökéletes. Zafiros-gyémántos melltűjének értéke megközelítette Zaire éves GDP-jét?

Minden beteghordóra és nővérre rámosolygott, kérdést tett fel a családjukról, megköszönte lelkes munkájukat, amikor odaillő volt, flörtölt, vállá felett bókokat

dobált, mindezt megállás nélkül. Elbájolt rajongókat hagyott maga után, még a cinikusok és makacsok között is.

Tucker kórterme előtt a ragadozó nő (alfajára nézve ügyvéd) leszakadt az alakzatból, szembefordult a riporterek siserahadával, így Mary Jean el tudott surranni mellettük.

Bedugta a fejét az ajtón: – Ébren vagy, kokszos?

Hangja kirántotta Tuckot az állástalanságról, börtönről és impotenciáról való mélázásából. A legszívesebben a fejére húzta volna a takarót, és csendben kiszeneved. – Szia, Mary Jean.

A kozmetikai mágnás odament az ágy mellé, megfogta a kezét, maga volt a megtestesült együttérzés és aggodalom. – Hogy érzed magad?

Tucker nem nézett rá. – Megvagyok.

– Szükséged van bármire? Egy szempillantás alatt meghozatom.

– Nem, kösz. – Tuck a nő jelenlétében mindig úgy érezte magát, mintha az első iskolás baseballmeccsén kiesett volna, a nő meg tejjel és sütivel vigasztalná. Csak tetézte a megaláztatást, hogy egyszer megpróbálta elcsábítani a nőt. – Jake mondta, hogy áthelyezel Houstonba. Köszönöm.

– Szemmel kell hogy tartsalak, nem igaz? – Megpaskolta a kezét. – Biztos, hogy van erőd beszélgetni?

Tucker bólintott. Nem vette be ezt a babusgatást. Láttá már eleget a gépen, hogyan üzletel.

– Az jó, galambom. – Mary Jean kiegyenesedett, és most először körülnézett. – Küldetek virágot. Egy kis szín vidámabbá tenné, nem? Meg egy kis illat. Ez a fertőtlenítőszag nyomasztó lehet.

– Kicsit.

A nő megpördült, és rászegezte tekintetét. A mosolya megkeményedett. Tuck először látott a szája körül ráncokat. – Eszedbe juttatja, mekkora faszkalap vagy, mi?

Tucker nyelt egy nagyot. Ezt bevette. – Sajnálom, Mary Jean. Én csak...

A nő felemelte a kezét, és ő elhallgatott. – Tudod, hogy nem szeretem a káromkodást és a löfegyvereket, úgyhogy ne vigy engem kísértésbe, Tucker. Egy úrinő uralkodjon a dühén.

– Lőfegyverek?

Mary Jean előhúzza az automata Lady Smitht, és Tucker bekötözött ágyékára szegezte. Tucker észrevette, hogy közben Mary Jean letörte az egyik körmét, és megértette, hogy már csak ezért képes lenne lelőni.

– Nem hallgattál rám, amikor mondtam, hogy tedd le az üveget. Nem hallgattál rám, amikor mondtam, hogy ne kezdj ki az ügynökeimmel. Nem hallgattál rám, amikor mondtam, hogy ha vinni akarod valamire, add az életed Istennek. Most viszont jobb, ha hallgatsz rám. – Felhúzta a fegyvert. – Figyelsz?

Tuck bólintott. Levegőt nem vett, de bólintott.

– Helyes. Negyven éve vezetem a céget, és egész eddig a botránynak még a szele sem legyintett meg. Erre tegnap arra ébredek, hogy az arcom a tiéd mellett van minden reggeli hírműsorban. Ma pedig minden újságban és bulvárlapban az országban. Ráadásul egy rossz kép, Tucker. A kosztümöm nem volt divatos. És minden cikkben szerepelt a „pénisz” meg a „prostituált” szó. Ezt nem engedhetem. Túl keményen dolgoztam ehhez.

Megfogta a katétert, és megrántotta. Fájdalom nyilallt bele Tuck testébe, aki azonnal nyúlt, hogy csengessen a nővéért.

– Eszedbe ne jusson, szépfíú. Csak azt akartam, hogy ne lankadjon a figyelmed.

– Ahhoz a pisztoly is elég, Mary Jean – nyögte Tucker. Le van szarva, úgyszólván halott ember.

– Ne merészelj szólani hozzám, csak hallgass. Ez az ügy eltűnik. Te is eltűnsz. Holnap reggel lelépsz innen egy házikóba a Sziklás-hegységben. Nem mész haza, nem beszélsz egy riporterrel sem, meg se mukkansz. Az ügyvédek elintézik a jogi részét, nem kerülsz börtönbe, de soha nem bukkansz többet elő. Amikor ez az ügy elcsendesül, folytatod a szájalmas kis életedet. De új néven. És ha még egyszer beteszed a lábad Texasba, vagy száz méternél közelebb mész bárkihez, aki nekem dolgozik, saját kezűleg lőlek le. Értve vagyok?

– Repülhetek még?

Mary Jean elnevette magát, és leengedte a pisztolyt. – Bogaram, egy texasi szerint ennél jobban csak akkor cseszhetted volna el, ha belefojtasz egy gyereket egy kútba, miután bevallod, hogy te tapostad le a sárga rózsákat a füves dombon

Dallasban, miközben lelőtted az elnököt. Ha rajtam múlik, soha nem repülsz, vezetsz, jársz, mászol vagy köpsz. – Visszatette a pisztolyt a retikülbe, és bement a kis fürdőszobába, hogy ellenőrizze a sminkjét. Pár mozdulat, és már az ajtó felé tartott. – Küldetek fel virágot. Gyógyulgass, szivi.

Tehát mégsem öli meg. Talán még meg is győzheti. – Volt egy spirituális élményem, Mary Jean.

– Hallani sem akarok a perverz életedről.

– Nem, egy igazi spirituális élmény. Olyan... hogy is hívják... epifánia.

– Fiam, jobb, ha tudod, hogy ennél közelebb még sosem álltál ahhoz, hogy lásd az Urat. Fogd be a szádat, mielőtt elküldelek a kárhozatba.

Azzal a nő felöltötte a legragyogóbb mosolyát, és a pozitív gondolkodás erejét sugározva lépett ki a kórteremből.

Tucker a fejére húzta a takarót, és a flaskáért nyúlt, amit Jake hagyott neki. Kárhozat, he? Nem hangzik jól. Tutira Oklahomában van.

5.

Neccharisnyás nagyasszonyunk

A cápanép Főpapnője Cheetost rágcsgálva nézte a délutáni talkshow-kat a műholdas tévén. Fonott trónszéken üldögélt. Vörös műbőr magas sarkú cipő lógott egyik lábujjáról. A selyemharisnyától eltekintve meztelen volt.

A képernyőn a nyakvédős Meadow Malackovitch zokogott az ügyvédje vállán – a jobb felső sarokban a pilóta képe, aki a traumát okozta. A műsor házigazdája – egy bukott időjós, aki immár hét számjegyű fizetést tett zsebre azért, hogy lakókocsiparkokban történt atrocitások áldozatait faggatta – Tucker állítólagos életrajzát olvasta fel. Képek a rózsaszín gépről előtte és utána. Korábbi felvétel Mary Jeanről egy reptéren, mögötte Case, bőrdzsekiben.

A Főpapnő lágyan megérintette magát, világos narancssárga Cheetosport hagyva fanszörzetén (csak a miheztartás végett: természetes szőke volt), majd lenyomta az interkom gombját, ami összekötötte a Varázslóval.

– Mi van? – kérdezte egy fáradt, de éber férfi. Hajnal kettő volt. A Varázsló egész éjjel dolgozott.

– Találtam egy tökéletes pilótát.

6.

Az élet botkormányánál ki ül?

Mary Jean az utolsó pillanatban meggondolta magát, és mégsem küldte Tucker Case-t a hegyi kunyhóba. – Dugják egy motelszobába a városon kívül, és csak akkor engedjék ki, ha szólok.

Tucker két hete csak a nővért látta, aki bejött kötést cserélni, meg az őrt. Utóbbi valójában egy egyetemi rögbicsapat csere-védőjátékosa volt, a keresztény naivitás százkilencvenöt centis és százhuszonegy kilós, Dusty Lemon névre hallgató példánya.

Tucker az ágyon fekvé tévézett. Dusty a pozdorjaasztal fölé görnyedve a Szentírást olvasta.

– Dusty, nem hozol kettőnknek egy hatos sört meg egy pizzát? – próbálkozott Tucker.

Dusty fel sem nézett. Tuck látta, hogy a katonásra vágott haján átfénylik a fejbőre. Erős texasi akcentussal válaszolt: – Nem, uram. Én nem iszom, és Mrs. Jean azt mondta, maga nem kaphat alkoholt.

– Nem Mrs. Jean, te lökött. Mrs. Dobbins. – Két hét elteltével Dusty kezdett Tuck idegeire menni.

– Akkor is. Pizzát hozathatok, de sört nem.

Tuck pírta vélt látni a rövid haj alatt. – Dusty.

– Igen, uram? – A védő várakozva felnézett a Bibliából.

– Használd a nevemet.

– Igen, uram – mondta Dusty, és hatalmas vigyor vágta ketté telihold képét. – Tuck.

Tucker legszívesebben leugrott volna az ágyról, hogy a Bibliával vágja tarkón Dustyt, de messze volt még az ugrálástól. Úgyhogy egy pillanatra a plafonra sandított (narancssárga volt, mint az autópályán a festés, és mint a falak, az ajtók és

a csempe a fürdőszobában), majd egyik könyökére támaszkodva belekukkantott Dusty Bibliájába. – A vörös betűs az izzasztó rész?

– Azok Jézus szavai – felelte Dusty fel sem nézve.

– Komolyan?

Dusty felnézett és bólintott. – Olvassak belőle? Amikor nagy volt kórházban, ő szerette, ha olvastam neki a Szentírásból.

Tucker elkeseredett sóhajjal visszahanyatlott. Nem értette a vallást. Mint a heroin vagy a golf: tudta, hogy sokan csinálják, de gőze sem volt, minek. Az apja minden vasárnap sportközvetítéseket nézett, az anyja ingatlanügynök volt. Úgy nevelték, hogy a templomba járás csak zavarja a hétvégi meccseket és a házbemutatókat. Először akkor került igazán testközeli kapcsolatba a vallással – mármint az erotikus képeken kívül olyan nőkről, akiket tévés hittérítőkkal kaptak rajta, de hát ez nem számít, mert az nem az ő teste volt –, amikor beállt Mary Jeanhez. A nő a jelek szerint remek üzletnek találta a vallást. Tuck néha megállt egy előadóterem végében, és hallgatta, hogy Mary Jean arról beszél ezer nőnek, hogy Istent is vonják be az ügynöksapatukba, azok meg tapsoltak és kiabáltak, hogy „Halleluja!”, és ő úgy érezte, kimaradt valamiből, mármint a közösségi ostobaságon túl. Talán Dustyba szorult némi értelem is a sok hús közé.

– Ma este menj el kicsit szórakozni, Dusty. Két hete ki se mozdultál. Nekem muszáj itt lennem, de neked nem. Biztos sorban állnak a csajok nálad, mi? Egy ilyen nagy focistánál, naná.

Dusty megint elpirult, a melegítője gallérjától a feje búbjáig. Két kezét összekulcsolta az ölében, és azt fixírozta. – Hát, én az igazira várok. A legtöbb lány, aki a focistákra hajt, olyan, tudja, feslett.

Tuck felvonta egyik szemöldökét. – És?

Dusty fészkelődött, a szék nyikorgott. – Hát, tudja, az olyan...

És a dadogás hirtelen értelmet nyert. A srác még szűz. Tucker felemelte a kezét, hogy elhallgattassa. – Semmi gond, Dusty. – A nagydarab védő kimerülten és szégyenkezve összegörnyedt.

Tuck eltöprengett. Ő, aki nagyon is értette az egészséges szexuális élet fontosságát, aki tudta, mit akarnak a nők, és azt is, hogyan adja meg nekik, ő talán

sosem lesz képes rá, Dusty meg, akinek valószínűleg akkora a farka, hogy a nők álláig ér, nem is használja. Megfontolandó. Több oldalról is megvizsgálta a problémát, és nagyon közel jutott egy vallásos élményhez, hiszen ki más engedne ilyen igazságtalanságot a világban, mint egy gonosz és bosszúszomjas isten? Törte a fejét. Szegény Tucker. Szegény Dusty. Szegény csóró Tucker.

Gombócot érzett a torkában. Mondani akart valamit, amivel megvigasztalhatja a fiút. – Hány éves vagy, Dusty?

– Márciusban leszek huszonkettő.

– Az nem rossz. Talán későn érsz. Vagy meleg vagy – tette hozzá derűsen.

Dusty kezdett magzati pozícióba hajolni. – Nem szeretnék beszélni róla, ha nem baj – vinnyogta. Kopogtak, Dusty pedig azonnal kiegyenesedett, éber és tette kész lett. Tuckerre nézett utasításért.

– Nyisd ki.

Dusty az ajtóhoz dülöngélt, és résnyire kinyitotta. – Igen?

– Tucker Case-hez jöttem. Mary Jeannek dolgozom. – Tuck felismerte Jake Skye hangját.

– Egy pillanat. – Dusty hátrafordult, és összezavarodva nézett Tuckerre.

– Ki tudja, hogy itt vagyunk, Dusty? – próbált segíteni Tuck.

– Csak mi és Mrs. Jean.

– Akkor engedd be.

– Igen, uram. – Kinyitotta az ajtót, és Jake Skye szambázott be egy szatyor kajával és egy pizzásdobozzal.

– Üdv. – A pizzát az ágyra dobta. – Gombás-pepperónis. – Dustyra sandított, majd meghökkenve tetőtől talpig végigmérte a védőt. – Hogy kaptad ezt a melót? Felfaltad a családodat?

– Nem, uram.

Jake megpaskolta a védő mamutvállát. – Jobb az óvatosság. Anyám mindig azt mondta: „Óvakodj az ajándékot hozó kreténtől.” Hogy hívnak?

– Jake Skye – ejtette meg a bemutatást Tuck –, ő Dusty Lemon. Dusty, Jake Skye, Mary Jean repülőszereelője. Legyél kedves Dustyval, Jake. Még szűz.

Dusty csúnyán nézett Tuckra, és kinyújtotta baseballkesztyű méretű kezét.

Jake megrázta. – Szűz? – Elengedte a kezét. – De a farm állatait nem számolod bele, mi?

Dusty fintorogva becsukta az ajtót. – Nem maradhat sokáig. Mr. Case-nek pihennie kell.

Jake letette a szatyrot az asztalra, kivett egy vastag borítékköteget, és az ágyra dobta. – A rajongói levelek.

Tucker felvette. – Ezeket felbontották.

– Unatkoztam. – Jake kinyitotta a pizzásdobozt, és kivett egy szeletet. – Sok halálos fenyegetés, egy-két házassági ajánlat, mindkettőben akad pár érdekes. Ja, meg egy repülőjegy valami olyan helyre, amiről sose hallottam, mellé egy csekk a kiadásokra.

– Mary Jeantól?

– Nem. Valami missziós orvostól a Csendes-óceánon. Azt akarja, hogy legyél a pilótája. Orvosi felszerelést szállítani, vagy mi. Tegnap jött FedExszel. Majdnem lecsaptam a kezdről, még a pilótajogsim is megvan, de aztán eszembe jutott, hogy én itt is kapok állást.

Tucker átpörgette a leveleket, amíg meg nem találta a csekket meg a repülőjegyet. Széthajtotta a levelet.

Jake a testőrnek nyújtotta a pizzásdobozt. – Nem kérsz pizzát, Dustin?

– Dusty – javította ki Dusty.

– Ja. – Tuckhoz: – Azonnal munkába kéne állnod.

– Nem mehet sehová – mondta Dusty.

Jake visszahúzta a dobozt. – Azt én is látom, Dingy. Még mindig vezetékezev van – intett a katéter felé, ami Tucker pizsamaalsójából kigyózott ki. – Mikor tudsz utazni?

Tucker a levelet olvasgatta. Amennyire meg tudta ítélni, eredeti volt. Az orvos egy kis szigetén élt Új-Guineától északra, és kellett neki egy pilóta, aki orvosi felszerelést szállít a helyieknek. Még azt is beleírta, hogy „nem érdekes”, hogy elvesztette a pilótajogsit. „Égető szüksége” volt egy tapasztalt pilótára, aki el tud vezetni egy Lear 45-öst.

– Szóval mikor? – nógatta Jake.

– Az orvos szerint még egy hétig nem – mondta Tucker. – Nem értem. Ez a fickó többet kínál, mint amennyit Mary Jeannél kerestem. Miért nekem?

Jake előhúzott egy Lone Star sört a szatyorból, és lecsavarta a kupakot. Tuck azonnal hipnotizáltan meredt a sörre. Dusty kikapta Jake kezéből.

– A kérdés az – nézett csúnyán Dustyra Jake –, hogy mi a faszt csinál egy misszionárius orvos dinkaföldön egy Lear 45-össel?

– Az Úr munkáját? – kérdezte ártatlanul Dusty.

Jake kikapta a kezéből a sört. – Kapd be, Huey.

– Dusty.

– Nem hinném, hogy ez jó ötlet – mondta Tucker. – Itt kéne maradnom, hogy lássam, mit csinál az FAA. Ennek a fickónak azonnal kellenék. Nekem viszont még szükségem van időre.

– Mintha az bármit segítene. A rohadt életbe, Tucker, neked az orrodig kell merülnöd a szarban, hogy megértsd, hogy ideje kimászni belőle? Most már döntened kéne valamiben.

Tucker megint a levélre nézett. – De...

Mielőtt befejezhette volna, Jake meglendítette a Lone Start, és üvöltve Dusty Lemon koponyájával hozta közeli kapcsolatba. A testőr eldőlt, akár egy kivágott fa, nagyot puffant a narancssárga szőnyegen.

– Baszki! – hördült fel Tucker. – Ez mi a faszom volt?

– Döntés. – Jake felnézett az elesett védőjátékosról, és nagyot húzott a habos sörből. – Ebben a modern világban néha ősi megoldásokra van szükség. Na, húzzunk innen!